כגה סיפה ספק הוא ועשאוה כודאי. שלמקוה לגבלה מד שלמקה: סוטה ברשות הרבים טהורה. אין רשות הרבים מקום שמיכה: רגלים לדבר. מימן טומאה איכא: שהרי קינא לה ונסתרה. הטרה בה אל המקרי עמו ונסתרה: מאי רגלים לדבר איכא. דליהוי מסר מקודש לכן דילמא הטמא הוא דמסר וס"מ דקקסבר ר' שמעון בשלר מסורת הש"ס

ספק טומאה דעלמא נמי ברה"י מולין דהא אין רגלים לדבר: ואיבעית אימא. אי מקוטה גמרי רבנן הוה להו למימר ברה"ר טהור אלא לאו מקוטה מצינן למגמר דתמלת טומאה איתקש לסוטה סוף טומאה לא איתקש ואם כן מאי טעמא דרבי שמעון דמטהר ברה"ר: גמר סוף טומאה. דהיינו עכילה מתמלת מגע הטומאה: ומאי שנא ממבוי. לשמלה פריך: מטמא למפרע. כל טהרות שנעשו במבוי: עד שיאמר. עליו אדם בלותו היום בדקתי ושוב איני מטמא מלותו היום ולמפרע אכל עד לותו יום הוא מטמא: או עד שעת הביבוד. אכל עהרות דקות כיבוד שהוכין לחזקת שלמל בדקין מבלותיהן בשעת כיבודיהן ולא הוה בהסיל שעתא הוה מיעתכה אכל עהרות דלאחר כיבוד טמאות מפקר שמא לאחר כיבוד מיד נפל: מרגשת. שנגע"ר בלע"ז. כלומר יודעת בעלמה כשיולא דם ממנה והא מלבא מרגשה מלמטמל ולא הטמא בבדיקה בל נפק: והא איכא שוטה. שלינה מבינה לברגים: לאפוקי מדר' אליעזר. בגמרא היא לקמן (דף ג): והא איכא בתמים. הרואה בתם בקיימא לן לקמן (דף ט.) מטמא למפרע עד שלמאמר בדקתי חלוק זה ולא היה בו בתם לו עד שעת בנום ולא אמרינן לי נמיץ מגופה הוה מרגשת: לימא תנן בתמים דלא בשמאי. דכיון דאמר אמה מרגשת אמלי טמאה לימא לאו מגופה הוה הוא לא מרגשה: בצפור לא נתעסקה. דלמא מדם לפור הוה דאמר בתם תולה בכל דבר שהיא יכולה לתלות בפי הרואה בתם (לקמן נח.): משמשת במוך. מתלה אמה אומו מקום מוכין לשמוט את הזרע שלא מתעבר ואינה טוללו מבם אלא בשעת בלוך ושמא מוך שבמוך את הדם. ג' נשים משמשות במוך קטנה מעוברת ומיבקה*: מכורץ כורץ. ויש מקומות לדם לאמה: כורץ. דמרי"ע בלע"ז: בין הני לישני. אמה מרגשת ומיבקה הוה אמי: להאיך לישנא. הטמד אמה על חזקתה: לאמי

ושניהם לא למדוה אלא מסוטה *רבנן סברי כי סוטה מה סוטה ספק היא ועשאוה כודאי הבא נמי ספק ועשאוה כודאי מסוטה אימא כי סוטה מה סוטה ברה"ר טהור הבא נמי ברה"ר טהור הבי השתא התם משום סתירה הוא וסתירה ברה"ר ליבא הבא משום חסר הוא מה לי חסר ברה"ר מה לי חסר ברה"י וכי תימא הא כל ספק טומאה ברה"ר טהור כיון דאיכא תרתי לריעותא כודאי טומאה דמי ורבי שמעון סבר כי סוטה מה סוטה ברה"ר טהור הבא נמי ברה"ר טהור אי מסוטה אימא כי סוטה מה סוטה ברה"י טמאה ודאי הבא נמי ברה"י טמאה ודאי הכי השתא התם יש רגלים לדבר שהרי קינא לה ונסתרה הבא מאי רגלים לדבר איכא ואי בעית אימא היינו טעמא דרבי שמעון נמי סוף טומאה מתחלת טומאה מה תחלת טומאה ספק נגע ספק לא נגע ברה"ר טהור אף סוף טומאה ספק טבל ספק לא טבל ברה"ר טהור ורבנן הכי השתא התם גברא בחזקת טהרה קאי מספקא לא מתתינן ליה לטומאה הבא גברא בחזקת טומאה קאי מספקא לא מפקינן ליה מטומאתו ומאי שנא מבמבוי *דתנן הישרץ שנמצא במבוי משמא למפרע עד שיאמר ברקתי את המבוי הזה ולא היה בו שרץ או עד שעת הביבוד התם נמי כיון דאיכא שרצים דגופיה ושרצים דאתו מעלמא כתרתי לריעותא דמי ואב"א היינו טעמא דשמאי דאיל ואשה מרגשת בעצמה והלל כסברה הרגשת מירגלים היא ולשמאי האיכא ישנה ישנה נמי אגב צערה מיתערא מידי דהוה אהרגשת מי רגלים והאיכא שיטה מודה שמאי בשיטה הא כל הנשים קתני כל הנשים פקחות וליתני נשים לאפוקי מדרבי אליעזר דא"ר אליעזר *ארבע נשים ותו לא קמ"ל כל הנשים והאיכא כתמים לימא תנן כתמים דלא כשמאי אמר אביי מודה שמאי בכתמים מ"ט בצפור לא נתעסקה בשוק של מגרים לא עברה הא דם מהיכא אתי (ו) אי בעית אימא היינו טעמיה דשמאי דאם איתא דדוה דם מעיקרא הוה אתי והלל כותלי בית הרחם העמידוהו ושמאי כותלי בית הרחם לא מוקמי דם (ו) משמשת במוך מאי איכא למימר אמר אביי מודה שמאי במשמשת במוך רבא אמר מך נמי אגב זיעה מכויץ כורץ ומודה רבא במוך דחוק ומאי איכא בין הני לישני להאיך לישנא איכא

(ו) [עיי' תוס' כתובות נב: ד"ה אלא וכו'] (ז) [עיי' תוס' ד"ה ומשמשת]

ועשאוה כודאי. שלמקוה לגבלה מד שלמקה: סוטה ברשות הרבים טהורה. אין רשות הרבים מקום שמיכה: רגלים לדבר. מימן טומאה איכא: שהרי קינא לה ונסתרה. הטרה בה אל המקרי עמו ונסתרה: מאי רגלים לדבר איכא. דליהוי מסר מקודש לכן דילמא הטמא הוא דמסר וס"מ דקקסבר ר' שמעון בשלר מסורת הש"ס

ספק טומאה דעלמא נמי ברה"י מולין דהא אין רגלים לדבר: ואיבעית אימא. אי מקוטה גמרי רבנן הוה להו למימר ברה"ר טהור אלא לאו מקוטה מצינן למגמר דתמלת טומאה איתקש לסוטה סוף טומאה לא איתקש ואם כן מאי טעמא דרבי שמעון דמטהר ברה"ר: גמר סוף טומאה. דהיינו עכילה מתמלת מגע הטומאה: ומאי שנא ממבוי. לשמלה פריך: מטמא למפרע. כל טהרות שנעשו במבוי: עד שיאמר. עליו אדם בלותו היום בדקתי ושוב איני מטמא מלותו היום ולמפרע אכל עד לותו יום הוא מטמא: או עד שעת הביבוד. אכל עהרות דקות כיבוד שהוכין לחזקת שלמל בדקין מבלותיהן בשעת כיבודיהן ולא הוה בהסיל שעתא הוה מיעתכה אכל עהרות דלאחר כיבוד טמאות מפקר שמא לאחר כיבוד מיד נפל: מרגשת. שנגע"ר בלע"ז. כלומר יודעת בעלמה כשיולא דם ממנה והא מלבא מרגשה מלמטמל ולא הטמא בבדיקה בל נפק: והא איכא שוטה. שלינה מבינה לברגים: לאפוקי מדר' אליעזר. בגמרא היא לקמן (דף ג): והא איכא בתמים. הרואה בתם בקיימא לן לקמן (דף ט.) מטמא למפרע עד שלמאמר בדקתי חלוק זה ולא היה בו בתם לו עד שעת בנום ולא אמרינן לי נמיץ מגופה הוה מרגשת: לימא תנן בתמים דלא בשמאי. דכיון דאמר אמה מרגשת אמלי טמאה לימא לאו מגופה הוה הוא לא מרגשה: בצפור לא נתעסקה. דלמא מדם לפור הוה דאמר בתם תולה בכל דבר שהיא יכולה לתלות בפי הרואה בתם (לקמן נח.): משמשת במוך. מתלה אמה אומו מקום מוכין לשמוט את הזרע שלא מתעבר ואינה טוללו מבם אלא בשעת בלוך ושמא מוך שבמוך את הדם. ג' נשים משמשות במוך קטנה מעוברת ומיבקה*: מכורץ כורץ. ויש מקומות לדם לאמה: כורץ. דמרי"ע בלע"ז: בין הני לישני. אמה מרגשת ומיבקה הוה אמי: להאיך לישנא. הטמד אמה על חזקתה: לאמי

ושניהם לא למדוה אלא מסוטה *רבנן סברי כי סוטה מה סוטה ספק היא ועשאוה כודאי הבא נמי ספק ועשאוה כודאי מסוטה אימא כי סוטה מה סוטה ברה"ר טהור הבא נמי ברה"ר טהור הבי השתא התם משום סתירה הוא וסתירה ברה"ר ליבא הבא משום חסר הוא מה לי חסר ברה"ר מה לי חסר ברה"י וכי תימא הא כל ספק טומאה ברה"ר טהור כיון דאיכא תרתי לריעותא כודאי טומאה דמי ורבי שמעון סבר כי סוטה מה סוטה ברה"ר טהור הבא נמי ברה"ר טהור אי מסוטה אימא כי סוטה מה סוטה ברה"י טמאה ודאי הבא נמי ברה"י טמאה ודאי הכי השתא התם יש רגלים לדבר שהרי קינא לה ונסתרה הבא מאי רגלים לדבר איכא ואי בעית אימא היינו טעמא דרבי שמעון נמי סוף טומאה מתחלת טומאה מה תחלת טומאה ספק נגע ספק לא נגע ברה"ר טהור אף סוף טומאה ספק טבל ספק לא טבל ברה"ר טהור ורבנן הכי השתא התם גברא בחזקת טהרה קאי מספקא לא מתתינן ליה לטומאה הבא גברא בחזקת טומאה קאי מספקא לא מפקינן ליה מטומאתו ומאי שנא מבמבוי *דתנן הישרץ שנמצא במבוי משמא למפרע עד שיאמר ברקתי את המבוי הזה ולא היה בו שרץ או עד שעת הביבוד התם נמי כיון דאיכא שרצים דגופיה ושרצים דאתו מעלמא כתרתי לריעותא דמי ואב"א היינו טעמא דשמאי דאיל ואשה מרגשת בעצמה והלל כסברה הרגשת מירגלים היא ולשמאי האיכא ישנה ישנה נמי אגב צערה מיתערא מידי דהוה אהרגשת מי רגלים והאיכא שיטה מודה שמאי בשיטה הא כל הנשים קתני כל הנשים פקחות וליתני נשים לאפוקי מדרבי אליעזר דא"ר אליעזר *ארבע נשים ותו לא קמ"ל כל הנשים והאיכא כתמים לימא תנן כתמים דלא כשמאי אמר אביי מודה שמאי בכתמים מ"ט בצפור לא נתעסקה בשוק של מגרים לא עברה הא דם מהיכא אתי (ו) אי בעית אימא היינו טעמיה דשמאי דאם איתא דדוה דם מעיקרא הוה אתי והלל כותלי בית הרחם העמידוהו ושמאי כותלי בית הרחם לא מוקמי דם (ו) משמשת במוך מאי איכא למימר אמר אביי מודה שמאי במשמשת במוך רבא אמר מך נמי אגב זיעה מכויץ כורץ ומודה רבא במוך דחוק ומאי איכא בין הני לישני להאיך לישנא איכא

(ו) [עיי' תוס' כתובות נב: ד"ה אלא וכו'] (ז) [עיי' תוס' ד"ה ומשמשת]

נעבר סיג בקדשים*: **מרגשת** בעלמה • פי' כשנעקר דם מן המקור ומדלא הרגיש מד עכשיו השמא הוא דחזאי וא"ל וכי בדקה עלמה ומלאה טמאה ולא הרגיש מלי [מעמת דשמאי נימא כמו אלא הרגיש עכשיו כך נימא שמא נעקר מאתמול ולא הרגיש] וי"ל דלא פלגו רבנן הא"ל ורוב פעמים מרגשת הא לעמעמת דאם איתא דם מעיקרא הוה אמי שוכבת אפרקיד מלי איכא למימר אלא לא פלגו רבנן והא דקאמר מודה שמאי בשיטה ובמוך מעום דהאמו חלוקת מבאר בשים ולא פלגו רבנן ורש"י פירש מה שעכשיו לא הרגיש בסבורה הרגשת עד הא וקבה מלאתמול נמי נימא הא דלא הרגיש אם שמבה בסבורה הרגשת שמע הא ולאמלי מעכרין למפרע אלא שמאי אים ליה דלעולם אמה מרגשת ואינה מרגשת הרגשת עד ובמקם כמו אינה מרגשת מי רגלים: **מודה** שמאי בשיטה • ואם

והא איכא כתמים • פירוש לשמאי דאים ליה מעמת דהרגשה לעכר אם בקדשים הוה לו לעכר כתמים אפי' מכאן ולהבא דאים לן למימר כיון דלא הרגיש ודאי מעלמא אמי כדאמר (נקמן דף מ:) נבי מיקמה אלא הגיע זמנה לראות אפילו סריגין שלה מלכלכין בדם אין מקשים עבדה ולא אמרה אבל בהגיע אם אין מקשים לו לו לאמות בכתמים ולעכר המעלמא אמי אפילו לאולין הרגלים לדבר הוא המנופה אמי אפילו למפרע לעכר בקדשים ולעכר המעלמא אמי אפילו לאולין הרגלים לדבר הוא המנופה אמי אפילו למפרע

לעזי רש"י שנטי"ר [שנטי"ר]. לחוש, להרגיש. דשרי"ש [רשרי"ש]. מחכדן (או מכדן).

(ה) נמ' ולאיכמים לאמה דיש"ש מעמים: (כ) תוס' ד"ה מאי כמים כמים: לעיל: כיב ד"ה ומכל: (ג) ר"ח נמר וכו' דמרבי בתמלת דקדקתן: כ"ב מלף ס' וס"ם מסוס' ד"ה מסוס' מסוס מישמע:

[ומי' מוס' מקשין מסי ד"ה ומיסם]

גליון הש"ס

תוס' ד"ה נמר וכו' ול"ל דגמר מתחלת טומאה וכו' כגון מסיה דמיקמי וכו' ולאי מסגי כדמת לא מכיקי לעמוד בסוד לסוסים דלאמו מסיה מגבי דמיסה מסורת בקמלי מוא ומקשה גם מלה מיכי לשיקן מתחלת טומאה מיכי דיש לה מוקה מסרה:

[ואיבעית אימא מייס מעמת דרש גמר מוף טומאה מתחלת טומאה • ולא ידעינן מסי מקן דאכתי איכא לעיולי מי מה מתחלת טומאה ברה"ר מעמת ולא דגמרינן מטומה לוף סוף טומאה • מיסו לשיכום דש"י מעמת דלר"ש כל ספק טומאה ברה"י טולין ולא גמרי מטומה לטומאה ולא דהסם יש רגלים לדבר ניחאי אבל לפי ר"ש קשה ול"ל דסכי פי' גמר מתחלת מוקמא כמו כ' מיריש לו ותכיים של מרומה מעבר בם מסן טומאה מסרי דלא גמרינן מטומה לטמאה ולאי ברה"ר דמי לטומה דיוכל לטיון שעמאה אבל מכל מכל מרמ"ש לא מטמאה לא מטמאה ניחא מכיון דלא מכל מכל מכל